

PHẦN X

- **C**ậu Thanh, vào đây!

Đình Phong vẫy Hoàng Thanh vào, giọng ông hồ hởi:

- Nhà xuất bản Văn hóa quyết định mua bản thảo “Cánh chim cô đơn trong giông bão” của cậu với tiền bản quyền mười triệu. Chúc mừng cậu! Và còn nữa nè, họ sẽ ký hợp đồng dài hạn để nhận in bản thảo cho cậu. Mỗi bản thảo, cậu nhận tiền bản quyền năm triệu. Sao, liệu mỗi tháng ra một bản thảo, nổi không?

Hoàng Thanh vui mừng:

- Dạ, em sẽ cố gắng. Cám ơn anh đã hết lòng nâng đỡ.

Đình Phong vỗ vai Hoàng Thanh:

- Tôi nâng đỡ, nhưng mà cậu cũng phải có tài. Cậu mà bất tài thì tôi có nâng đỡ cỡ nào cũng thua, phải không? Hãy cố gắng viết xuất sắc hơn nữa. Mọi người, nhất là độc giả nữ yêu chuộng sách của cậu lắm. Nhà sách Minh đang đặt cho cậu bút hiệu là “Sát thủ của các bà nội trợ” đấy!

Hoàng Thanh đỏ mặt, tuy nhiên anh không giấu được niềm hạnh phúc và sung sướng. Rồi công ty Á Châu, anh dồn hết thời gian mình có để viết sách, viết một cách say mê. Tài năng viết tiểu thuyết càng lúc càng tiến bộ càng lúc Hoàng Thanh càng bận rộn, bận rộn một cách vui vẻ. Cũng có đôi lúc thoáng nhớ về quá khứ, tim lại dậy lên một nỗi đau.

- Hoàng Thanh ơi! Có khách!

Cô Mai phát hành sách gọi to tên Hoàng Thanh. Anh bước ra. Mấy cô đang đứng tíu tít, tay cầm quyển truyện của Hoàng Thanh.

- Anh là tác giả Hoàng Thanh phải không? Anh ơi! Cho tụi em xin chữ ký trên cuốn sách của anh xuất bản.

Hoàng Thanh cảm động cầm cây viết ký, lần đầu tiên anh thấy mình hãnh diện ghê gớm, vì có nhiều người mến mộ mình.

- Anh Thanh này! Anh viết truyện nào, lúc đầu sao vui ghê, mà kết cục buồn không chịu được. Sao vậy anh? Viết cho vui lên tí nữa đi anh.

Cô bé tên Dung táo bạo hơn:

- Anh Thanh ơi! Cho em hỏi nhỏ anh một câu ghen, anh Thanh có người yêu chưa vậy?

Tú Vân láu táu hơn:

- Có người yêu rồi, mà cổ chết rồi hả anh Thanh?

Với những câu hỏi, Hoàng Thanh chỉ cười:

- Các em nên biết, viết tiểu thuyết là viết lại những ý nghĩ được hư cấu, đôi khi nó cũng là cuộc đời thường của chúng ta. Anh chỉ dựa lên những gì đã xảy ra trong cuộc sống, thêm thắt cho hương vị như mình nấu món ngon phải có đủ vị vậy.

Dung lắc đầu:

- Nhưng theo em nghĩ là có thật phải không anh?

Các cô mỗi người hỏi một câu, cứ vây quanh Hoàng Thanh. Hoàng Thanh vừa vui vừa mệt. Cho đến lúc các cô kéo nhau ra về, Hoàng Thanh mới thở phào nhẹ nhõm. Đình Phong trêu:

- Xem vẻ cô bé Dung kết cậ đấy, Hoàng Thanh.

Hoàng Thanh chấp tay xá:

- Thôi, cho em xin hai chữ bình yên. Tình yêu đối với em bây giờ như một thứ xa xỉ phẩm vậy.

- Cậu này, mới trọt vỏ dưa thấy vỏ dưa đã sợ. Cậu còn trẻ, tôi đồ cậu sống lạnh lùng mãi đấy. À này! Cậu có cái thư của tòa án, nhận chưa?

- Thư gì vậy anh?

- Bảo cô Mai đưa xem.

Hoàng Thanh đi lại bàn của cô Mai, anh lục trong đồng thư từ và tìm thấy lá thư của mình. Hoàng Thanh xếp cất vào túi áo, niềm vui mới vừa nhóm lên đã bị dập tắt ngay, đẩy Hoàng Thanh với nỗi đau không cùng. Cũng đành thôi khi Ái Châu quyết dứt bỏ anh ra khỏi cuộc đời cô.

Hoàng Thanh đứng dậy, Ái Châu cũng bước chậm lại. Lâu lắm từ lúc gặp nhau lần cuối cùng và đầy khách sáo ấy, cả hai người mới gặp nhau lại và ngay khuôn viên tòa án.

Giọng Hoàng Thanh đầy xúc động:

- Em vẫn khỏe?

- Cảm ơn, em vẫn khỏe. Chúc mừng anh viết sách được nhiều người biết đến.

- Cảm ơn em.

Họ trở nên khách sáo hơn bao giờ:

- Căn nhà đó, nếu em không ở, đăng bán bán đi để làm gì?
- Anh cũng có phần mà. Lẽ ra anh nên ở nhà đó hơn là đến xưởng in ở.
- Ở xưởng in tiện hơn. Ở đó ai cũng vui vẻ và hòa đồng, anh có cảm giác như là được sống trong một mái ấm gia đình vậy. Ba má có khỏe không em?
- Dạ có.

Chuông reo, báo hiệu phiên tòa khai mạc. Ái Châu đi về chỗ ngồi của mình ngồi xuống. Hoàng Thanh vẫn chững chạc như ngày nào. Chia tay với cô anh có vẻ khờ sắc hơn những ngày chung sống với cô. Lòng Ái Châu chợt buồn mênh mang. Cô có trong đời anh hay không, có lẽ không quan trọng mấy. Anh có thể tự do nghĩ về Vũ Quyên, tự do đi đứng.

Nghĩ như thế, lòng Ái Châu cứ đau nhói lên. Quyết định ly hôn là do cô, nhưng sao bây giờ trước phiên tòa, lòng cô lại đau đớn làm sao.

- Cả hai có cần suy nghĩ, để có thể cùng chung sống lại với nhau không?

Vị chánh án phụ nữ nhẹ nhàng khuyên nhủ. Hoàng Thanh nhìn Ái Châu:

- Tôi vẫn mong có một sự tái hợp, nhưng có lẽ cô ấy khó tha thứ cho tôi.

Ái Châu cắn nhẹ môi:

- Khi một câu nói hay một cách hành xử đã in sâu vào tâm hồn, sẽ làm cho người ta khó quên đi được điều tổn thương. Cách tốt nhất là chia tay, để tình cảm được trọn vẹn còn nghĩ tốt về nhau. Tôi muốn ly hôn!

Ái Châu thật cứng rắn. Hoàng Thanh buông xuôi:

- Quyết định vẫn thuộc về em, Ái Châu ạ.

Ái Châu cầm cây bút viết ký tên vào tờ đơn ly hôn, cô cố giấu giọt nước mắt đau khổ vào lòng. Hờn giận vẫn tràn ngập trong lòng cô.

Hoàng Thanh giữ tay cô lại:

- Tại sao em không cho anh cơ hội chuộc lỗi? Anh vẫn yêu em và cần em. Có những lúc anh đã tự hỏi, tại sao chúng mình phải xa nhau, khi mà thật sự Vũ Quyên đã rời xa chúng ta, cuộc sống của chúng ta tại sao phải buồn như thế này. Mới hôm nào, em còn nói chúng mình trọn đời trọn kiếp là của nhau, lời nói ấy đâu dễ dàng phai. Tại sao mình lại phải xa nhau hả em?

Lời của Hoàng Thanh làm Ái Châu kèm không nổi cơn xúc động, cô bật khóc nức nở.

Hoàng Thanh nghẹn ngào:

- Anh thật ngu ngốc khi để mất em. Em có biết tại sao bao nhiêu ngày qua, anh không tìm em? Mặc cảm có lỗi với em và mặc cảm giữa hai giai cấp chúng ta nữa. Em ở trên cao, còn anh tận cùng dưới thấp.

- Bây giờ anh đâu còn là người dưới thấp, tên tuổi anh được nhiều người biết đến.

- Cũng nhờ em. Khi cầm cây viết lên viết, anh nhớ những lời của em động viên anh, thế là anh viết, viết một cách hăng say. Em mới chính là khoảng trời xanh bao la, là tia nắng hồng sưởi ấm đời anh.

Hết còn cứng lòng, Ái Châu ngả vào vòng tay Hoàng Thanh, anh siết cô vào lòng mình, anh nghe từng nhịp tim mình reo vui, tình yêu đẹp tuyệt vời như vũ trụ.

Vị chánh án mỉm cười:

- Chúc mừng hai người làm hòa với nhau! Cả hai có biết tại sao khi yêu, các chàng trai và cô gái thường làm cho nhau đau khổ không?

Hoàng Thanh cười khẽ:

- Bởi vì tình yêu đẹp nhất cũng cần có nước mắt, chứ đừng quá bình lặng. Nếu tình yêu cứ bình lặng mãi thì không còn lạc thú. Có thù hận, thương và yêu thì mới thấy cái đẹp của tình yêu. Tình yêu là như thế.

Rời tòa án, đôi vợ chồng thẹn thùng nhìn nhau. Họ có mắt tháng xa nhau, sáng nay gặp nhau ở tòa án, mọi giận hờn đau khổ như bay đi, để chỉ còn là tình yêu tồn tại.

Bài hát nào trên đường về sao ngọt ngào cho Ái Châu lãng mạn ngả đầu lên vai chồng.

Ánh mắt ấy quá thắm thiết ân tình.

Người ơi, bao đêm em thầm nhớ,

Có sóng gió lòng ta vẫn mãi yêu,

Tình yêu em trao anh luôn đắm say

Tình hồng như mơ, tình hồng như thơ...

Căn nhà cũ lâu lắm không về, hôm nay chợt như ấm lại. Hoàng Thanh bật ngọn đèn cho sáng lên, chân anh chợt vấp khung ảnh cưới. Hoàng Thanh cúi nhặt lên, anh phủi bụi rồi treo lại chỗ cũ.

Nụ cười của Ái Châu trong ảnh cưới e ấp như cô đang e ấp thẹn thùng. Anh quay lại nhìn cô, rồi bước tới ôm qua vai cô.

- Chà! Em là con gái nhà ai mà xinh đẹp quá. Có thích anh không?

Ái Châu lắc đầu:

- Không, em không thích anh.
- Tại sao? Đẹp trai như anh mà em chưa vừa ý?
- Không phải không vừa ý.

Ái Châu cười, lời của cô thật nhẹ:

- Bởi vì em đã có người yêu rồi.

Cô ngừng lại một chút để trêu anh:

- Ấy là một người đẹp trai, đầy nghị lực và rất chung tình. Nghề nghiệp của anh ấy bây giờ là nhà văn.

Hoàng Thanh cười vang, anh nhìn cô say đắm:

- Anh báo em một tin nhé. Cuốn tiểu thuyết của anh vừa được phát hành đã bán rất chạy. Em có muốn biết tựa đề nó là gì không? “Viết cho Ái Châu – người vợ yêu quý nhất của tôi” là tên của nó.

- Vậy thì chúc mừng anh! Bây giờ hẳn anh có rất nhiều cô gái ái mộ và vây quanh anh.

- Không đâu, dù tiên nga giáng trần đi nữa, trái tim của anh mãi mãi có mỗi mình em. Anh đã từng bị em cắt đứt, anh hiểu thế nào là sự đau khổ khi thiếu vắng người mình yêu. Ái Châu! Anh muốn nói trăm vạn nghìn lần là anh yêu em, anh yêu em vô cùng.

Gương mặt anh cúi gần sát mặt vợ mình:

- Vợ của anh... Tình yêu của anh...
- Anh Thanh!

Tiếng gọi tên Thanh bị chìm khuất bởi nụ hôn nồng nàn. Toàn thân Ái Châu được nhắc bổng lên. Đầu óc cô mênh mang, toàn thân nóng rực lên, cô ngây ngất trong cảm giác hạnh phúc tuyệt vời. Và đây mới chính là ngày tân hôn tràn ngập hạnh phúc. Từng nụ hôn của anh thật ấm, thật cuồng nhiệt rơi trên thân thể cô, để hai người là một hòa quyện vào nhau...

- Từ nay, mình bỏ hết chuyện cũ nghe em. Làm người sống phải vui vẻ. Hơn nữa vợ chồng ăn ở với nhau là do duyên số, đâu phải nói bỏ nhau là bỏ được. Thực ra, nếu như cuộc đời anh có thành công rực rỡ đi nữa mà thiếu vắng em, cuộc đời cũng thành vô nghĩa mà thôi.

Áp hai bàn tay mình lên gương mặt yêu dấu, Hoàng Thanh kính cẩn hôn cô. Từng nụ hôn cho Ái Châu cảm xúc đến rung động cả lòng người. Cô lại nhìn anh, đôi sáng mắt chìm trong nhau.

- Hoàng Thanh! Em yêu anh. Vắng anh, đôi lúc em tưởng em không còn là em, mà là một Ái Châu ngớ ngẩn khờ dại.

- Vậy thì hãy hứa, đừng bao giờ mình xa nhau nghe em.

- Được, em hứa. Em sẽ không bao giờ xa anh.

Vòng tay Hoàng Thanh lại siết mạnh qua người Ái Châu, tình yêu lên đỉnh tuyệt vời...

- **Ái** Châu!

Tiếng đập cửa bên ngoài. Hoàng Thanh và Ái Châu vội buông ra, tiếng của bà Hoài Châu:

- Con mở cửa cho mẹ, mẹ biết con đang ở trong nhà.

Khoác lại áo cho vợ, Hoàng Thanh bình tĩnh cùng Ái Châu bước ra ngoài mở cửa.

- Mẹ!

Bà Hoài Châu giận dữ:

- Con không cần nói gì cả, mau theo mẹ về nhà. Mẹ không cho phép con có cuộc sống chung với nó nữa. Nó làm cho con đau khổ tan tác, mất một đứa con, chưa đủ cho con tỉnh ngộ hay sao?

Quay sang Hoàng Thanh, bà khinh bỉ:

- Cậu còn tư cách nào để đến với con gái tôi hay sao?

Hoàng Thanh vẫn ôm Ái Châu vào ngực mình, nhỏ nhẹ:

- Thưa mẹ, tụi con đã là vợ chồng, mà vợ chồng nào lại không có lúc va chạm sóng gió. Mẹ hãy để cho chúng con sống với nhau. Con xin hứa sẽ mang lại hạnh phúc cho em Châu.

Bà Hoài Châu chồm tới kéo Ái Châu ra:

- Mẹ nói rồi, mẹ không muốn con chung sống với hạng người này. Nếu con quay trở lại nó thì đừng có nhìn mặt mẹ nữa. Mau theo mẹ đi về nhà!

Ái Châu cố ghì lại:

- Mẹ! Con vẫn còn yêu anh Thanh. Con muốn chung sống với anh ấy, anh ấy sẽ sửa mà mẹ.

- Con nhất định trở lại với nó?

- Xin mẹ hãy cho anh Thanh cơ hội chuộc lỗi với con. Con biết là mẹ thương con, mẹ muốn tốt cho con. Nhưng mà mẹ ơi, mất tháng xa anh Thanh, con cũng quá đau khổ rồi.

- Vậy lúc sống chung với nó, con có hạnh phúc không, hay chỉ có nước mắt và chờ đợi? Mẹ không ngờ con ngu xuẩn quay trở lại. Mẹ thật thất vọng vì con, Châu ạ.

- Mẹ ơi! Con xin lỗi. Mẹ hãy cứ xem như mẹ gả chồng cho con rồi, trong đục gì con cũng phải chấp nhận hết. Hướng chi ngày nay Vũ Quyên đã không còn nữa, anh ấy sẽ toàn tâm toàn ý lo cho con.

- Mẹ giận con quá, tại sao con mù quáng vậy hả Châu? Hoàng Thanh có cái gì tốt cho con yêu nó?

- Có đó mẹ. Anh Thanh có lòng chung thủy, con hãnh diện vì mọi người đang biết đến anh ấy, một nhà văn có tên được mọi người biết đến. Mẹ xem, bị anh Chương đuổi việc, nhưng anh Thanh không vì thế mà nản lòng, vẫn cố gắng vươn lên. Một con người đầy nghị lực như vậy, con làm sao không yêu.

- Được, nếu con đã nói như vậy, từ đây về sau, con khổ hay có như thế nào là tự con chọn lựa, mẹ xem như mẹ chưa hề sinh con ra vậy.

Bà Hoài Châu quay người đi, Ái Châu vội lao theo ôm bà lại, nhưng bà giận dữ gỡ tay cô ra, xô ngã ùa xuống nền gạch:

- Nếu con chọn nó, xem như mẹ không có con vậy. Con hãy chọn đi!

Bà hần học quát tướng lên. Ái Châu nức nở:

- Xin mẹ đừng bắt con chọn lựa. Con không muốn bỏ ai hết, con muốn như ngày xưa.

Nãy giờ đứng bên ngoài, Hoài Chương bực dọc:

- Mẹ không cần nói gì nhiều, tử tế nó không muốn thì mình bắt buộc.

Hầm hầm tiến tới, Hoài Chương dang tay tát mạnh vào mặt em gái:

- Đi về!

Anh ta nắm tay Ái Châu lôi đưa ra xe, Hoàng Thanh vội lao vào:

- Anh không có quyền cư xử với Ái Châu như vậy, dù gì đi nữa cô ấy cũng là vợ của tôi.

Xô hất Ái Châu cho mẹ mình lôi bừa Ái Châu đi, Hoài Chương hùng hổ vung nắm đấm vào mặt Hoàng Thanh. Bốp! Nắm đấm không chút khoan nhượng. Hoàng Thanh tối tăm cả mặt mũi lùi lại. Hoài Chương đá bồi một cú đá vào ngực Hoàng Thanh, anh ta quát:

- Tao cảnh cáo mày không được có bất kỳ mối quan hệ nào với em tao. Mày còn tìm gặp nó, tao sẽ đập vỡ mặt mày ra.

Hoàng Thanh gục xuống, máu mũi lẫn máu miệng của anh trào ra giữa đôi mắt kính Hoàn của Ái Châu. Cô hét lên thất thanh:

- Anh Hai! Không được đánh anh Thanh. Anh Hai...

Ái Châu bị lôi lên xe, đóng ập cửa lại, xe chuyên bánh, cô gào to lên gọi tên Hoàng Thanh. Hoàng Thanh cố ngóc đầu lên, anh gọi tên Ái Châu đầy tuyệt vọng.

- Châu ơi...

Chỉ có khoảng trống đêm đen lạnh lùng. Hoàng Thanh đứng dậy, lòng anh đau như dao cắt.

Cô ấy đã đi. Đã bị bắt đi. Hoàng Thanh cố gượng dậy, anh đưa tay lau máu trên mặt mình, không thể tưởng tượng bà Hoài Châu và Hoài Chương lại có hành động như vậy. Hai người đó lấy cớ gì để buộc Ái Châu phải bỏ chồng mình kia chứ?

Hoàng Thanh đau đớn đến ứa lệ. Mới nửa giờ trước đây, anh có người vợ hiền trong tay mình và tình yêu đầy mật ngọt, vậy mà bây giờ chỉ có một mình anh lẻ loi trong căn nhà này. Anh sẽ không chịu thua đâu Châu ạ, bởi vì em là vợ của anh, không ai có quyền chia cách chúng ta.

Lôi Ái Châu vào phòng, Hoài Chương đóng sầm cửa lại. Ái Châu hoảng hốt đập mạnh tay lên cửa:

- Mở cửa ra! Anh không có quyền nhốt em. Mở cửa ra anh Chương.

Hoài Chương nghiêng răng:

- Mày nghe rõ, ba hiện đang ở nước ngoài, tất cả việc trong nhà cũng như ở công ty là do tao quyết định. Quyền huynh thế phụ, tao đã bảo mày hãy ly hôn với nó, vậy mà mày vẫn cãi lại, nay đừng có trách.

Mặc cho Ái Châu đập cửa, Hoài Chương bỏ đi xuống nhà.

- Không ai được mở cửa cho nó ra ngoài. Cơm nước bỏ vào cho nó theo đường cửa sổ ấy.

Bà Hoài Châu lo lắng:

- Con cư xử như vậy, mẹ e không được, vì dù sao Ái Châu cũng là vợ của Hoàng Thanh.

Hoài Chương vỗ vai mẹ:

- Không có gì mẹ phải sợ cả, con sẽ lo hoàn tất thủ tục ly hôn cho nó. Phải bắt nó xa cái thằng đó. Con nghĩ là mẹ không chê tiền Duy Hoàn cho mẹ chứ?

Bà Hoài Châu thờ người ra. Thật ra bà cũng không muốn ép Ái Châu làm gì, nhưng Hoài Chương đã xài thâm quỹ công ty, nếu như không có tiền trả, Hoài Chương chỉ có đi tù mà thôi. Lợi dụng lúc ông Hoài Châu đi nước ngoài, mang Ái Châu đưa cho Duy Hoàn, Hoài Chương có tiền bù vào chỗ mất. Suy cho cùng Ái Châu cũng chẳng mất mát gì. Cô đã qua một đời chồng chứ có còn trong trắng gì đâu.

Bà gượng gạo căn dặn Hoài Chương:

- Con cũng đừng làm thẳng quá, em con nó phần chí tự tử.

- Mẹ yên tâm đi! Xưa nay Duy Hoàn yêu Ái Châu, nó sẽ cư xử tử tế với em gái con. Con gái là vậy, khi chưa vào cuộc cứ chồng đối, sống chung với Duy Hoàn nó sẽ nhận ra Duy Hoàn tốt gấp trăm lần thằng chồng khổ rách áo ôm của nó, nó sẽ quên ngay thôi. Mẹ cũng nên gặp nó nhỏ to khuyên nó đi.

Bà Hoài Chương thở dài đi lên phòng. Tiếng cửa mở, Ái Châu bật dậy như cái lò xo. Cô ghen ngào:

- Mẹ! Tại sao mẹ lại cư xử với con như thế này hả mẹ?

- Thật ra anh con muốn tốt cho con, nó muốn con quên Hoàng Thanh đi.

- Con đã là vợ anh Thanh, thì đời này kiếp này con cũng là vợ anh. Con sẽ không bao giờ quên anh đâu. Mẹ hãy cho con được tiếp tục chung sống với anh.

- Con dại lắm, nó đã từng làm cho con đau khổ và mất một đứa con. Quên nó đi con ạ.

- Anh Thanh cũng đâu muốn. Mẹ ơi, hãy mở cửa cho con đi mẹ.

- Không được đâu, con đừng làm cho anh Hai con phải nổi giận.

- Mẹ nói như vậy, chứ nếu như có ai đó bảo anh bỏ vợ con, anh có bỏ được không? Tại sao anh lại muốn con phải bỏ chồng con.

- Bởi vì Hoàng Thanh là người không tốt.

Bà Hoài Châu vuốt mái tóc dài của Ái Châu cho gọn lại:

- Con là con gái nhà giàu lại có học, dù con có dang dở một đời chồng đi nữa, con cũng phải lấy được chồng, một tấm chồng xứng đáng hơn Hoàng Thanh.

Ái Châu bật khóc:

- Con chỉ yêu một mình anh Thanh thôi mẹ ơi.

Thuyết phục hoài không được, giọng bà Hoài Châu trở nên xẵng:

- Mẹ phân phải trái cho con mà sao con không nghe vậy? Duy Hoàn nó hứa là bỏ qua hết chuyện lỗi lầm con từng là vợ của Hoàng Thanh, chỉ chờ con ly hôn xong là nó sẽ danh chánh ngôn thuận đứng ra cưới con, tổ chức đám cưới linh đình, con đừng có ngu nữa.

Ái Châu sững sờ nhìn mẹ. Bây giờ cô đã hiểu nguyên do vì đâu mẹ và anh trai cứ khăng khăng buộc cô phải thôi chồng. Họ muốn cô ưng Duy Hoàn. Cái tên thói tha đó vẫn cứ tung đồng tiền ra, gây ra không biết bao nhiêu chuyện cho cô đau đớn.

- Thì ra đây là nguyên nhân mà mẹ và anh Hai nhốt con và buộc con phải bỏ chồng. Tại sao vậy hả mẹ? Ngày xưa, người mẹ dạy con, gái lớn lên chính chuyên chỉ nên một chồng. Trăm năm may rủi chỉ có một chồng, phu tử thì từng tử, còn mẹ dạy con làm người vợ bất nghĩa bất trung, tại sao như vậy hả mẹ?

Bị truy hỏi cứng họng, bà Hoài Châu thành nội giận:

- Con chỉ sợ bất nghĩa với chồng mà không sợ bất hiếu với mẹ của mình sao? Con có biết nếu như ba con từ con nước ngoài về, biết anh Hai của con làm mất của công ty một số tiền lớn, sẽ như thế nào không? Anh Hai con có thể bị đi tù, còn ba của con nặng hơn nữa là bị cắt chức, chỉ có Duy Hoàn mới cứu được anh của con.

Ái Châu rưng rờ:

- Cho nên mẹ muốn con thôi chồng để ưng Duy Hoàn? Mẹ ơi! Con thà chết chứ không thể phụ bạc chồng của con.

- Khôn nạn! Mày vì người ngoài hơn là vì cha mẹ mày?

- Anh Thanh không phải người ngoài, anh ấy là chồng của con. Mẹ hãy cửa thả con ra đi.

- Không được.

Bà Hoài Châu hầm hầm mở cửa đi ra ngoài, cánh cửa đóng ập lại ngay, ngay lúc Ái Châu định chen ra. Cô đau khổ đập mạnh tay lên cửa:

- Thả con ra mẹ ơi...

Làm sao để trốn khỏi nơi này? Ái Châu lắc mạnh cửa lớn, rồi cửa sổ, tất cả đều kiên cố. Bàn tay cô bé nhỏ yếu đuối quá. Ái Châu gục xuống trong nỗi đau tuyệt vọng. Ba ơi! Ba ở đâu? Về ngay đi ba. Hoàng Thanh ơi! Hãy cứu em...